

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobců: a) **I. T.**, narozená x, státní příslušnice Gruzie
b) **nezl. N. A.**, narozená x, státní příslušnice Gruzie
c) **nezl. N. A.**, narozený x, státní příslušník Gruzie
d) **T. A.**, narozený x, státní příslušník Gruzie
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění uprchlíků Bělá – Jezová
294 21 Bělá pod Bezdězem
zastoupení Organizací pro pomoc uprchlíkům
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 11. 2017, č. j. OAM-2251/DS-PR-P12-2017 a č. j. OAM-2252/DS-PR-P12-2017,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se samostatnými žalobami podanými zdejšímu soudu dne 5. 12. 2017, které soud usnesením ze dne 2. 1. 2018, č. j. 46 Az 23/2017-16 (respektive 46 Az 24/2017-20) spojil ke

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

společnému projednání, domáhali zrušení v záhlaví označených rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadená rozhodnutí“), jimiž bylo podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastaveno řízení o žádostech žalobců o udělení mezinárodní ochrany v České republice, neboť žalovaný dospěl k závěru, že žádosti žalobců jsou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu nepřipustné. Žalovaný dále podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“) jako stát příslušný posoudit žádosti žalobců o mezinárodní ochranu určil Spolkovou republiku Německo.

2. Žalobci uvedli, že žalovaný postupoval v rozporu s ustanoveními § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 4 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), čl. 17 Nařízení Dublin III a čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
3. Žalobci v první řadě namítli, že žalovaný vůbec nezvažoval aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III, podle kterého: *„[o]dchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.“* Článek 17 nařízení Dublin III tedy umožňuje členským státům rozhodnout se převzít odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v případě, kdy příslušným je jiný členský stát. Přestože se jedná o diskreční ustanovení, které není nárokovatelné, judikatura Nejvyššího správního soudu stanovuje určité mantinely jeho aplikace. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24, soud konkrétně uvedl, že *„diskrece je v právním státě vždy nějak omezena nebo vymezena, a není a nemůže být nelimitována, neboť v opačném případě by byl vytvářen prostor pro libovůli, která je nepřijatelná. Ani správní uvážení ohledně toho, zda bude aplikováno správní uvážení obsažené v čl. 17 odst. 1 nařízení, tak nelze provádět zcela neomezeně“,* přičemž dodal, že *„[v]yjádření suverenity v podobě atrakce posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislusným státem tak neznamená právo k libovůli, nýbrž povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci čl. 17. odst. 1 nařízení Dublin III učinit.“* Tyto závěry poté potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2017, 5 Azs 229/2016-44, v němž uvedl: *„[n]a druhé straně nejčastější důvod použití diskrečního oprávnění (byť není možné a priori vyloučit důvody jiné) vyjádřil unijní normotvůrce v bodě 17 odůvodnění nařízení Dublin III takto: „Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.““* Z citované judikatury dle žalobců vyplývá, že v případech hodných zvláštního zřetele, kterými jsou (mimo jiné) humanitární případy nebo případy, kdy je namísto projev solidarity mezi členskými státy, je správní orgán povinen řádně odůvodnit, proč se rozhodl diskreční oprávnění nevyužít. V opačném případě trpí rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a je dán důvod pro jeho zrušení.
4. Žalobci mají za to, že v jejich případě se jedná o případ hodný zvláštního zřetele, neboť se jedná o rodinu s dvěma nezletilými dětmi, tedy o zranitelné žadatele o mezinárodní

ochranu, kteří mají navíc být předáni do Spolkové republiky Německo, což je země s dlouhodobě nejvyšším počtem žadatelů o mezinárodní ochranu mezi členskými státy EU. Žalovaný má v souladu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte povinnost respektovat nejlepší zájem dítěte, avšak napadené rozhodnutí zcela ignoruje skutečnost, že s žalobkyní a) žádají o udělení mezinárodní ochrany i její dvě nezletilé děti [žalobci b) a c)] a žalovaný se vůbec nezabývá tím, jaký by mělo eventuální předání rodiny do Spolkové republiky Německo dopad na nezletilé žalobce.

5. Žalobci doplnili, že jedním z účelů, kterým čl. 17 nařízení Dublin III dle bodu 17 preambule tohoto nařízení slouží, je solidarita mezi členskými státy. Ostatně i jedním z účelů samotného nařízení Dublin III bylo rovnoměrné rozložení břemene mezi členské státy, aby nedocházelo k situaci, kdy některé státy v porovnání s ostatními čelí mnohem větším náporům žadatelů o mezinárodní ochranu. V současnosti se ukazuje, že tento cíl se nedaří naplňovat. Z údajů dostupných z Eurostatu vyplývá, že ke konci září 2017 bylo v České republice evidovaných 795 nevyřízených žádostí o mezinárodní ochranu čekajících, zatímco v Německu bylo žádostí několikanásobně více - až 469.085 (viz statistiky „*Persons subject of asylum applications pending at the end of the month - monthly data*“ dostupné na: <http://goo.gl/pLta6B>). Tyto statistiky naznačují, že německý azylový systém je přetížen a Německo patrně není schopné vypořádat se s tolika žádostmi o mezinárodní ochranu. Skutečnost, že Německo akceptovalo převzetí žalobců, v tomto ohledu není relevantní, neboť na rozdíl od České republiky, která při posuzování příslušného státu má právo využít diskreční oprávnění, Německo má v souladu s čl. 18 odst. 1 nařízení Dublin III povinnost převzít žalobce zpět. S ohledem na uvedené skutečnosti měl dle žalobců žalovaný při vydávání napadeného rozhodnutí alespoň zvážit aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III, neboť se jedná o případ hodný zvláštního zřetele. Jelikož tak žalovaný neučinil, v důsledku čehož v napadeném rozhodnutí chybí jakékoliv úvahy ohledně možnosti převzetí odpovědnosti za posouzení žádosti žalobců o mezinárodní ochranu, je napadené rozhodnutí v tomto ohledu nepřezkoumatelné a tudíž nezákonné.
6. Žalobci dále namítli, že žalovaný nedostatečně posoudil aplikaci čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, tedy otázky, zda v případě Německa nedochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, a to speciálně ve vztahu k rodinám s malými dětmi. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze zcela obecně a bez vztahu ke konkrétním okolnostem případu žalobců konstatoval, že neexistuje žádné rozhodnutí vydané na úrovni Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky v Německu, že UNHCR nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy zdržely dublinských transferů do Německa, že Německo je členským státem EU, který ratifikoval a dodržuje mezinárodní lidskoprávní smlouvy, že je považováno za bezpečnou zemi atd. Žalobci namítají, že napadené rozhodnutí v tomto ohledu zcela ignoruje skutečnost, že v projednávaném případě se jedná o rodinu s dvěma malými dětmi. Navíc argument žalovaného, že „ročně zde požádají o mezinárodní ochranu tisíce uprchlíků, což svědčí o neexistenci obav žadatelů z tamního azylového systému“, je zcela účelový a zavádějící. Sice nelze pochybovat o tom, že Německo patří mezi oblíbené cílové země mnoha žadatelů, samotná skutečnost, že zde o mezinárodní ochranu žádá tolik osob, spíše nasvědčuje přetíženosti tamního azylového systému a naopak vzbuzuje obavy o dostatečně pečlivém posuzování těchto žádostí. Žalovaný měl tedy dle mínění žalobců zkoumat adekvátnost přijímacích podmínek speciálně ve vztahu k rodinám s dětmi. Napadené rozhodnutí namísto toho obsahuje pouze univerzálně použitelnou argumentaci, což však nelze akceptovat s ohledem na povinnost

správního orgánu zjistit stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, jak mu ukládá § 3 ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu. Zároveň z uvedeného vyplývá, že žalovaný při vydávání napadeného rozhodnutí nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, čímž porušil § 50 odst. 4 správního řádu.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobám uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobci a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu či nařízení Dublin III a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Žalovaný v tomto odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí, ze kterých plyne, že žalobkyně a) uvedla do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, že do České republiky přicestovala nelegálně společně se žalobcem d) (jejím manželem) a žalobci b) a c) (jejich dětmi). Cestovali přímo z Německa autobusem do Prahy. V Německu pobývala se svou rodinou v azylovém zařízení. Zbytek rodiny má v Gruzii a její manžel má bratra v Německu, který je žadatelem o mezinárodní ochranu. V Německu podala žádost o mezinárodní ochranu, ale nechce se tam vrátit. V České republice nemá žádné rodinné, kulturní, společenské či jiné vazby. Při pohovoru v rámci řízení dle Nařízení Evropského parlamentu a Rady jmenovaná uvedla, že Gruzii opustila se svou rodinou v srpnu 2017 z ekonomických důvodů. Dne 21. 8. 2017 přiletěla s rodinou do Německa, ve kterém společně požádali o mezinárodní ochranu. V německém azylovém zařízení pobývala s rodinou necelé dva měsíce. Ubytování bylo standardní, k dispozici měli samostatný pokoj. Lékařská péče byla v Německu poskytnuta jejímu dítěti. V Německu jí byla dvakrát zamítnuta žádost o mezinárodní ochranu a poté dostali s rodinou týden na opuštění země. Následně odjela s rodinou autobusem do České republiky. Do Německa se nechce vracet.
8. Žalovaný v případě žalobců neshledal naplnění žádného z kritérií, které by určilo příslušnost České republiky k posouzení jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a proto postupoval podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, podle kterého je v takovém případě k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Žalovaný ze systému EURODAC zjistil, že žalobci požádali o udělení mezinárodní ochrany ve Spolkové republice Německo dne 20. 9. 2017 jako prvním členským státem Evropské unie, a tudíž žalovaný dovodil, že Spolková republika Německo je odpovědným členským státem ve smyslu čl. 3 odst. 2 uvedeného nařízení. Dne 2. 11. 2017 byla Českou republikou požádána Spolková republika Německo o přijetí žalobců zpět na její území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Dne 8. 11. 2017 uplynutím lhůty pro odpověď Spolková republika Německo uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu jmenované a jejích nezletilých dětí. Žalovaný je tudíž přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné nařízení Dublin III a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci.
9. Žalovaný dále dodal, že Spolková republika Německo je právoplatným členem Evropské unie, k mučení či nelidskému zacházení ve smyslu zákona o azylu v průběhu azylové procedury nedochází, státní moc zde dodržuje lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů, ratifikuje a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv. Spolková republika Německo je považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. Pokud by se během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, mají žalobci možnost obrátit se s

žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Žalovaný v této souvislosti konstatoval, že Spolková republika Německo je povinna objektivně nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž učinila akceptaci přemístění žalobců na území Spolkové republiky Německo. Žalobcům přitom dle žalovaného nepřísluší předjímat budoucí rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie, který je příslušný k posuzování jejich žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Avšak i zde mají možnost využít příslušných opravných prostředků, nebudou-li ve Spolkové republice Německo se svojí žádostí úspěšní. Žalovaný má tedy za to, že došlo k individuálnímu posouzení případu žalobců a že se dostatečně zabýval azylovým řízením a přijímacími podmínkami žadatelů o mezinárodní ochranu v napadeném rozhodnutí (viz str. 5).

10. Žalovaný mimo výše uvedeného podotkl, že Česká republika má možnost posoudit předmětnou žádost za předpokladu, že by řízení v příslušném státě nesplňovalo požadavky Listiny základních práv EU, což není případ Spolkové republiky Německo, jak plyne z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2016, č. j. 9 Azs 118/2016-36, kde soud konstatoval, že *„ustanovení čl. 17 představuje diskreční oprávnění členského státu, aby dle vlastního uvážení rozhodl o žádosti jmenovaného, aniž by k tomu byl příslušný. Jedná se tedy o výjimku ze závazných pravidel pro určení příslušnosti, jejíž užití je výlučně věcí uvážení členského státu, nikoli oprávněním žadatele o mezinárodní ochranu. Je na rozhodujících orgánech členského státu, zda tento procesní postup zvolí. Pokud tak neučiní a postupují podle standardních pravidel, není třeba, aby odůvodňovaly, proč k aplikaci čl. 17 odst. 1 nepřistoupily. Jak již bylo uvedeno, nejedná se o oprávnění žadatele, aby byla jeho žádost projednávána ve státě, ve kterém o mezinárodní ochranu požádal, ale o oprávnění členského státu ponechat si žadatele ve své jurisdikci.“* Žalovaný v této souvislosti dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26, kde soud upozorňuje, že *„předmětné ustanovení žádné konkrétní důvody nestanovuje, a je skutečně na uvážení toho kterého členského státu, zda neuplatní v nařízení stanovená standardní pravidla a výjimečně rozhodne sám o žádosti žadatele, k níž není podle standardních pravidel příslušný. Nejvyšší správní soud upozorňuje také na skutečnost, že není povinností správního orgánu v azylovém řízení odůvodňovat skutečnost, že podle čl. 17 nepostupoval, neboť, jak již bylo uvedeno, nejedná se o oprávnění žadatele, aby byla jeho žádost projednávána ve státě, ve kterém o mezinárodní ochranu požádal, ale o oprávnění členského státu ponechat si žadatele ve své jurisdikci.“*
11. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by při svém postupu porušil některá ustanovení správního řádu či samotné nařízení Dublin III a že by žalobci byli nějakým způsobem zkráceni na svých právech, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
12. Ze správního spisu soud ověřil, že žalobci při pohovorech konaných dne 21. 11. 2017 shodně uvedli, že do České republiky přicestovali společně autobusem ze Spolkové republiky Německo, kam přiletěli dne 21. 8. 2017 a požádali zde o mezinárodní ochranu. Svou vlast opustili z ekonomických důvodů. V Německu pobývali společně v azylovém zařízení v samostatném pokoji, dítěti žalobkyně a) byla poskytnuta zdravotní péče. Jejich žádost o mezinárodní ochranu byla dvakrát zamítnuta a byla jim stanovena lhůta jednoho týdne k opuštění země. Bratr žalobce d) pobývá v Německu a žádá zde o mezinárodní ochranu, zbytek příbuzných žalobců žije v Gruzii. Žalobci se do Spolkové republiky Německo vracet nechtějí.

13. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni tohoto rozhodnutí podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.
14. Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III „[č]lenské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.“.
15. Podle čl. 3 odst. 2 věty první nařízení Dublin III „[p]okud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.“.
16. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III „[o]dchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě "DubliNet", zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.“.
17. Soud předně ke stěžejní námitce žalobců, že žalovaný vůbec nezvažoval aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III, konstatuje, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016-34, č. 3447/2016 Sb. NSS: „[u]stanovení čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III výslovně uvádí, že odchýlit se lze pouze od příslušnosti stanovené ve smyslu čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení. Nejvyšší správní soud ověřil, že to stejné uvádí i anglické znění nařízení Dublin III. Za použití jazykového a systematického výkladu tak podle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že diskreční oprávnění atrakce příslušnosti lze případně využít pouze v situaci, kdy je příslušnost určena ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III, tedy pouze v případech, kdy je určena na základě kritérií obsažených v kapitole III tohoto nařízení (čl. 7, resp. 8 až 15). Pokud je příslušnost určena na základě „zbytkového“ kritéria obsaženého v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nelze diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení vůbec využít. Ostatně již v uvedeném rozsudku č. j. 3 Azs 15/2015 – 50, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]ostup podle čl. 17 odst. 1 nařízení (EU) č. 604/2013 představuje výjimku z aplikace obecného principu určení příslušnosti k řízení o žádosti o mezinárodní ochranu dle čl. 3 odst. 1 nařízení (...)“ Dříve platné Nařízení Rady (ES) č. 343/2003, jež bylo nahrazeno nařízením Dublin III, umožňovalo členským státům využít diskrečního oprávnění (tzv. klauzule suverenity) i v případech, kdy byla příslušnost stanovena na základě „zbytkového“ kritéria. Toto „zbytkové“ kritérium bylo totiž zahrnuto v kapitole III, od které se členské státy mohly za pomoci klauzule suverenity odchýlit. Nařízení Dublin III to již neumožňuje, neboť ono „zbytkové“ kritérium bylo z kapitoly III unijním normotvůrcem vyčleněno do kapitoly II, přičemž odchýlit se členské státy mohou stále pouze od kritérií uvedených v kapitole III.“.
18. V předmětné věci žalovaný stejně jako v případě řešeném Nejvyšším správním soudem ve výše citovaném rozsudku určil příslušnost Spolkové republiky Německo podle čl. 3 odst. 2

věty prvé nařízení Dublin III, tedy tzv. zbytkového kritéria, a tudíž nebylo na místě uplatnění diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III vůbec zvažovat, neboť dispozice normy jasně stanovuje, že je možné se odchýlit výlučně od příslušnosti určené podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III, nikoliv od příslušnosti určené podle čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení.

19. Soud dále v této souvislosti k argumentaci žalobců preambulí nařízení Dublin III doplňuje, že podle výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu odst. 17 preambule nařízení Dublin III, na který žalobci poukazovali „*působí spíše proklamativně a může sloužit jako výkladové vodítko. Avšak ani ze znění této části preambule nelze v kontextu nyní projednávaného dovozovat, že by diskreční ustanovení bylo případně využitelné ve všech případech stanovení příslušnosti. Toto proklamativní a obecné ustanovení je totiž omezeno právě zněním čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, který diskreční oprávnění atrakce zcela jednoznačně vymezuje pouze pro případy příslušnosti stanovené ve smyslu čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, který odkazuje na kapitolu III. Nejvyšší správní soud se domnívá, že pokud by unijní normotvůrce zamýšlel vztáhnout diskreční oprávnění i na případy příslušnosti stanovené na základě čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III („zbytkové“ kritérium), neomezil by výslovně znění čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení tak, jak je výše uvedeno, resp. by nevyčlenil „zbytkové“ kritérium z kapitoly III.“*. Soud proto vycházejí z výše citovaného názoru Nejvyššího správního soudu neshledal námitku důvodnou.
20. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobců, že žalovaný nedostatečně posoudil aplikaci čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, tedy otázky, zda v případě Německa nedochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, a to speciálně ve vztahu k rodinám s malými dětmi. Soud konstatuje, že žalovaný sice správně vzal při posuzování, zda v Německu dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení, primárně v potaz neexistenci závazného stanoviska deklarujícího systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany ze strany orgánů Evropské unie, Evropského soudního dvora či Evropského soudu pro lidská práva nebo stanoviska Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, ale především žalobci neuvedli žádné výtky vůči podmínkám přijetí ve Spolkové republice Německo, a tedy na základě výpovědi žalobkyně a) v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný správně konstatoval, že žalobcům bylo ve Spolkové republice Německo poskytnuto standardní ubytování a lékařská péče a jejich azylové řízení probíhalo. Soud proto nepřisvědčil argumentaci žalobců, že napadené rozhodnutí obsahuje pouze univerzálně použitelnou argumentaci, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný zohlednil konkrétní okolnosti případu žalobců.
21. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.
22. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobci nebyli ve věci úspěšní a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. května 2018

Olga Stránská v. r.
soudkyně